

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

07 aprilie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în componența:
președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
TIMOFTI Vladimir
MORARU Petru
TOMA Nadejda

a judecat, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de avocatul Beruceașvili Andrei în numele inculpatei, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 decembrie 2014, în cauza penală privind-o pe

CURTEVA Iulia Ivan, *născută la 16 iulie 1989, originară și domiciliată în r-nul Ceadâr-Lunga, sat. Valea Perjii, str. Cricova nr. 7.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 25.09.2012 – 22.07.2013;

Instanța de apel:

- 1). 04.09.2013 – 20.11.2013;
- 2). 16.09.2014 – 16.12.2014 *rejudecată cauza;*

Instanța de recurs:

- 1). 25.03.2014 – 24.06.2014 *dispusă rejudecarea;*
- 2). 04.03.2015 – 07.04.2015.

Asupra recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 22 iulie 2013, Curteva I. a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art.186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal la 2 ani închisoare.

Potrivit art. 90 Cod penal, pedeapsa stabilită lui Curteva I. a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 2 ani.

Acțiunea civilă înaintată de părțile vătămate N. Demerji și X. Rjanxinscaia a fost admisă integral, cu dispunerea încasării de la Curteva I. în beneficiul acestora, în mod solidar, prejudiciul material în cuantum de 1 100 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, *în fapt*, Curteva I. la 22 august 2012, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin acces liber, a pătruns în vestiarul restaurantului „Planeta Shoushi”, amplasat pe bd. Ștefan cel Mare, 103 din mun. Chișinău, de unde din gețile lui N. Dermenji și X. Rjxinșcaia intenționat, pe ascuns, a sustras mijloace bănești în sumă de 1 100 lei de la fiecare din geantă, în sumă totală de 2 200 lei, cauzându-le astfel părților vătămate o daună materială în proporții considerabile.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatei întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, *adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin pătrunderea în încăpere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile*.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401- 402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către avocatul A. Beruceașvili în numele inculpatei, solicitându-se casarea acesteia, rejudecarea cauzei și adoptarea unei hotărâri de încetare a procesului penal în privința lui Curteva I., din motiv că au fost admise mai multe încălcări de procedură în cadrul urmăririi penale, iar instanța de fond a pus la baza sentinței de condamnare probele acuzării și nu s-a expus asupra argumentelor prezentate de către partea apărării.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 noiembrie 2013 a fost admis apelul avocatului A. Beruceașvili declarat în numele inculpatei Curteva I., a fost casată sentința, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care s-a dispus încetarea procesului penal în privința lui Curteva I. pe art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, în temeiul art. 391 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, deoarece există alte circumstanțe care condiționează pornirea urmăririi penale și tragerea ei la răspundere penală.

Acțiunea civilă înaintată de părțile vătămate N. Demerji și X. Rjxinșcaia a fost lăsată fără soluționare în temeiul art. 225 alin. (4) Cod de procedură penală.

5. În partea descriptivă a deciziei adoptate, instanța de apel a menționat că, după cum s-a constatat din materialele cauzei, Curteva I. nu posedă limba de stat, astfel încât toate acțiunile de urmărire penală cu participarea ei urmau să fie efectuate în limba rusă, sau cu participarea obligatorie a interpretului.

Însă, contrar celor statuate, instanța de fond a ajuns la o concluzie contradictorie, precum că inculpata cunoaște limba de stat, iar în cadrul acțiunilor de urmărire penală nu a fost necesară participarea obligatorie a interpretului. Or, reieșind din concluzia instanței de judecată nici în cadrul judecării cauzei inculpata Curteva I. nu urma să fie asigurată cu un interpret, însă conform procesului-verbal anexat la dosar, judecarea cauzei a avut loc cu participarea interpreților: I. Calalb, N. Șvera, O. Garștea și I. Bordeniuc. Respectiv, prin asigurarea inculpatei cu interpret, instanța de judecată a

recunoscut că dînsa nu cunoaște limba de stat la un nivel suficient pentru a înțelege conținutul actelor de procedură și pentru a participa efectiv în ședința de judecată.

Din atare considerente, instanța de apel a conchis că toate actele procedurale, inclusiv ordonanța de punere sub învinuire din 20.09.2012, sunt lovite de nulitate absolută, iar învinuirea a fost înaintată cu încălcarea drepturilor fundamentale ale inculpatei, ceea ce în consecință a dus la încetarea procesului penal în privința lui Curteva I., încălcările depistate sunt evidente și nu pot sta la baza unei sentințe de condamnare.

6. La 10 ianuarie 2014, procurorul, făcînd trimitere la prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a declarat recurs ordinar împotriva deciziei instanței de apel, solicitînd casarea acesteia, cu menținerea în vigoare a sentinței de condamnare în privința lui Curteva I.

Recurentul a invocat că probele prezentate de partea acuzării în ședința de judecată dovedesc indubitabil vinovăția inculpatei de comiterea infracțiunii incriminate, iar instanța de apel formal a aplicat prevederile art. 391 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, omițînd unele circumstanțe importante constatate de către instanța de fond în cauza deferită judecării.

7. În continuare, prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 24 iunie 2014 a fost admis recursul ordinar declarat de procurorul, a fost casată decizia instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

8. Astfel, verificînd argumentele formulate de recurent în raport cu materialele cauzei penale și prevederile legii, instanța de recurs a conchis că, fără a se expune asupra condamnării sau achitării inculpatei, instanța de apel a admis apelul părții apărării și a dispus încetarea procesului penal în privința lui Curteva I. pe art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, în temeiul art. 391 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Mai mult, instanța de recurs a considerat soluția respectivă neîntemeiată și contrară prevederilor legale, menționînd că circumstanțele care exclud urmărirea penală sunt prevăzute la art. 275 Cod de procedură penală, iar la etapa judecării cauzei în instanța de judecată, procedura de încetare a procesului penal este reglementată de prevederile art. 332 Cod de procedură penală. La art. 391 Cod de procedură penală, sunt specificate cazurile în care se adoptă sentința de încetare a procesului penal, astfel legiuitorul a reglementat concret cazurile de încetare a procesului penal și numai în pct. 6) se face trimitere la o normă de blanchetă - „*există alte circumstanțe care exclud sau condiționează pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală*”.

Or, pct. 6) nominalizat repetă conținutul pct. 9) al art. 275 Cod de procedură penală - circumstanțele care exclud urmărirea penală, însă cu o importantă concretizare, și anume, acele circumstanțe care exclud sau condiționează desfășurarea urmăririi penale trebuie să fie „*prevăzute de lege*”. Prin existența altor circumstanțe,

care exclud sau condiționează pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală, pot fi reținute și cazurile prevăzute de art. 57-58, art. 217 alin. (5), art. 325 alin. (4) Cod penal, care prevăd expres liberarea persoanei de răspunderea penală în cazul prezenței anumitor circumstanțe.

Așa fiind, noțiunea de „*alte circumstanțe*”, prevăzută la pct. 6) alin. (1) art. 391 Cod de procedură penală, urmează a fi interpretată numai în sensul „*circumstanțelor prevăzute de lege*”. Prin urmare, presupusele încălcări a legii procesual-penale constatate de instanța de apel, enunțate supra, nu cad sub incidența „*altor circumstanțe prevăzute de lege care condiționează excluderea sau, după caz, exclud urmărirea penală*”.

Cu privire la alegațiile recurentului aduse în textul recursului privitor la concluziile instanței de apel că pe parcursul urmăririi penale au fost comise încălcări a prevederilor legale, și anume, toate acțiunile de urmărire penală cu participarea inculpatei au avut loc fără participarea interpretului, iar aceasta nu posedă limba de stat, instanța de recurs a relevat următoarele.

Or, aceste împrejurări au fost apreciate de instanța de apel ca o încălcare a art. 251 alin. (2) Cod de procedură penală – participarea obligatorie a interpretului și încălcarea nominalizată, este una esențială a Legii, care atrage nulitatea probelor administrate la urmărirea penală de către organul de urmărire penală sau de către procuror nemijlocit.

Prin urmare, instanța de apel constatând asemenea circumstanțe, urma să verifice toate probele conform prevederilor art. 100 și 101 Cod de procedură penală, deoarece nu toate actele cauzei penale sunt nule și nu toate probele din dosar pot fi excluse din simplu motiv că la urmărirea penală s-a încălcat dreptul inculpatei de a fi asistată de interpret.

Mai mult, instanța de recurs a specificat că circumstanțele stabilite de instanța de apel, care au dus la încetarea procesului nu au fost verificate pe deplin, or, ele sunt în contradicție cu declarațiile martorului Vl. Babii, care a susținut că Curteva I. cunoaște limba de stat.

9. Rejudecând cauza, potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 decembrie 2014, din oficiu, în baza art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală, a fost admis parțial apelul apărătorului A. Beruceașvili declarat în numele inculpatei Curteva I., cu casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit căreia Curteva I. a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 186 alin. (1) Cod penal la amendă în mărime de 300 unități convenționale, adică 6000 lei.

10. În vederea argumentării soluției adoptate, instanța de apel analizând minuțios actele cauzei a constatat că Curteva I., la 22.08.2012, aproximativ pe la orele 16.30 - 20.30, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin acces liber a pătruns în vestiarul restaurantului „Planeta Shoushi”, amplasat pe bd. Ștefan cel Mare 103 din mun. Chișinău, unde din gențile lui Dermenji N. și Rjaxinscaia X. intenționat,

pe ascuns, a sustras mijloacele bănești în sumă de 1100 lei de la fiecare, în sumă totală de 2200 lei, fapt prin care le-a cauzat părților vătămate o daună materială în proporții esențiale.

Astfel, inculpata prin acțiunile sale a comis infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (1) Cod penal - *furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții esențiale*.

Or, instanța de apel a apreciat, ca nefondată, poziția apelantului referitor la faptul că, prin derogare de la prevederile art.17 Cod de procedură penală și art. 6 din Convenția Europeană pentru Drepturile Omului, procurorul a efectuat în lipsa interpretului următoarele acțiuni de urmărire penală cu participarea lui Curteva I.: înaintarea învinuirii (f. d. 42-43, vol. I), aducerea la cunoștință a drepturilor și obligațiilor (f. d. 44, vol. I), interogarea în calitate de învinuită (f. d. 45, vol. I), informarea despre finisarea urmăririi penale și aducerea la cunoștință a materialelor urmăririi penale, întocmirea rechizitoriului, deoarece nu toate actele cauzei penale sunt nule și nu toate probele din dosar pot fi excluse din simplu motiv că la urmărirea penală s-a încălcat dreptul inculpatei de a fi asistată de un interpret.

Mai mult ca atât, s-a mai specificat că circumstanțele invocate de apelant vin în contradicție cu declarațiile martorului Vl. Babii, care a susținut că Curteva I. cunoaște limba de stat. De asemenea, inculpata la urmărirea penală, fiind audiată în calitate de bănuită, personal, cu scris de mână și-a recunoscut vina pe deplin, căindu-se sincer de cele comise (f. d. 38-verso, vol. I).

În ceea ce privește calificarea juridică a acțiunilor inculpatei, instanța de apel a menționat că Curteva I., potrivit rechizitoriului, a fost învinuită de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal - *furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin pătrundere în încăpere, în alt loc pentru depozitare sau în locuință, cu cauzarea de daune în proporții considerabile*.

Însă, reieșind din prevederile art. 126 alin. (2) Cod penal caracterul considerabil sau esențial al daunei cauzate se stabilește luându-se în considerare valoarea, cantitatea și însemnătatea bunurilor pentru victimă, starea materială și venitul acesteia, existența persoanelor întreținute, alte circumstanțe care influențează esențial asupra stării materiale a victimei.

Prin urmare, dauna cauzată de inculpată părților vătămate a fost considerată de instanța de apel drept una esențială, luându-se în considerare valoarea, cantitatea și însemnătatea bunurilor pentru victime, starea materială și venitul acestora, deoarece paguba pricinuită de către inculpată în mărime de 1100 lei, pentru fiecare parte vătămată, incontestabil, nu poate fi considerată daună considerabilă, fapt care și a dus la necesitatea recalificării acțiunilor lui Curteva I. de la art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal, la art. 186 alin. (1) Cod penal, or, ambele părți vătămate la momentul furtului lucrau, aveau un salariu constant și prin urmare, suma de 1100 lei, pentru

fiecare, incontestabil constituie o daună esențială, această sumă fiind puțin mai mare decât dauna materială în proporții mici care este de pînă la 500 lei.

11. Ne fiind de acord cu soluția adoptată prin decizia instanței de apel, avocatul Beruceașvili A., acționînd în numele inculpatei, a declarat recurs ordinar solicitînd casarea acesteia și dispunerea achitării lui Curteva I. de cele incriminate prin actul de sesizare a instanței.

În esență, recurentul specifică în textul recursului că instanța de apel, adoptînd soluția de condamnare a inculpatei în baza art. 186 alin. (1) Cod penal, urma să dispună și încetarea procesului penal în privința acesteia, din motivul expirării termenului de prescripție.

Totodată, partea apărării atrage atenție instanței de recurs asupra faptului că la etapa judecării apelului au fost invocate mai multe încălcări de procedură, admise la etapa urmăririi penale și la judecarea cauzei în instanța de fond, care în ansamblu duc la nulitatea actului de învinuire și probelor administrate la dosar.

De asemenea, apărătorul a specificat că se pune la îndoială legalitatea participării avocatului Bajurean Gh. în calitate de apărător al inculpatei la etapa urmăririi penale și critică concluziile instanțelor privitor la faptul cunoașterii de către inculpată a limbii de stat și privind necesitatea participării interpretului.

Astfel, în opinia recurentului după constatarea nulității mai multor probe, instanța de apel urma să pronunțe o sentință de achitare în privința lui Curteva I. în baza art. 390 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală.

În drept, recurentul își întemeiază recursul ordinar declarat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 11) Cod de procedură penală.

12. Judecînd recursul ordinar declarat, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că acesta urmează a fi admis, cu casarea deciziei instanței de apel și dispunerea încetării procesului penal în privința lui Curteva I., din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 434 Cod de procedură penală, judecînd recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărîrii atacate pe baza materialului din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de autorul acestuia.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, judecînd recursul instanța este în drept să admită recursul, cu casarea totală a hotărîrii atacate și cu dispunerea încetării procesului penal, în legătură cu expirarea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală.

Prin urmare, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze total, atunci cînd se constată comiterea unei erori de drept, care a dus la adoptarea unei hotărîri ilegale, totodată, instanța de recurs este în drept să verifice dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Or, rațiunea exercitării căi de atac, în particular avîndu-se în vedere recursul ordinar, rezidă în preîntîmpinarea și înlăturarea erorilor în domeniul justiției, iar controlul judecătoresc, pe care acesta îl declanșează, are un rol preventiv și unul reparator al erorilor de drept admise de instanțele ierarhic inferioare.

În acest context, revenind la textul recursului ordinar declarat de avocatul A. Beruceașvili în numele inculpatei Curteva I., instanța constată că titularul dreptului de recurs își întemeiază cererea, în drept, pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 11) Cod de procedură penală. Pct. 6) menționat, stipulează că hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței. Pct. 11) se referă la situația cînd aplicarea pedepsei a fost înlăturată de o altă lege.

Astfel, statuînd asupra principiului respectării normelor de drept menționate, Colegiul penal lărgit, verificînd minuțios decizia recurată în raport cu criticele menționate supra, constată că instanța de apel la adoptarea soluției de admitere parțială a apelului apărătorului cu casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit căreia Curteva I. a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 186 alin. (1) Cod penal la amendă în mărime de 300 unități convenționale, nu a respectat întocmai prevederile legale, adoptînd o soluție greșită în speța discutată, în partea stabilirii pedepsei.

Colegiul penal lărgit a statuat asupra acestei concluzii reieșind din următoarele considerente.

În primul rînd, privitor la alegațiile recurentului ce țin de faptul că instanța de apel greșit a dispus condamnarea lui Curteva I. în baza art. 186 alin (1) Cod penal și a dat o apreciere eronată probelor administrate, Colegiul penal lărgit relevă că, instanța de apel, a examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, verificîndu-le sub aspectul pertinenței și concludenței, atît pe cele obținute în cadrul urmăririi penale, cît și în cadrul ședințelor de judecată, cît ale apărării, atît și ale acuzării, fapt ce face, ca concluzia instanței de apel despre vinovăția lui Curteva I. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (1) Cod penal, să fie justă și întemeiată.

Conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată desfășurat și minuțios în textul hotărîrii atacate, care, în coroborare, demonstrează complet vina inculpatei de infracțiunea incriminată, astfel instanța de recurs consideră justă concluzia instanței de apel referitor la corectitudinea stabilirii stării de fapt în cauză și calificarea acțiunilor reținute în sarcina inculpatei.

Mai mult, față de cele ce preced se mai relevă că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la această etapă a procedurilor instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și

de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în cauză.

Totodată, pe această linie de considerente se specifică că, pentru a constitui caz de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării astfel de erori nu au fost constatate de către instanța de recurs, iar criticele privitor la chestiunea de apreciere a probelor, nu vor fi preluate pentru examinare.

În continuare, privitor la alegațiile apărătorul ce țin de achitarea inculpatei, Colegiul penal făcând o analiza minuțioasă a materialelor cauzei, constată că acestea sunt vădit nefondate, iar instanța de apel corect și-a motivat soluția de respingere a argumentelor invocate de apărător sub acest aspect.

Într-o altă ordine de idei, se specifică că, la caz, este incident temeiul reglementat de art. 60 Cod penal, adică survenirea prescripției pentru tragerea la răspunderea penală, care de altfel a fost invocat și de autorul recursului.

Înainte de a formula argumentele instanței de recurs privitor la temeiul reglementat de art. 60 Cod penal, se reiterează că, potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene pentru Drepturile Omului, una din modalitățile de încălcare a principiului securității raporturilor juridice, constatate de Curte în cazurile moldovenești, a fost ignorarea de către instanțele naționale a termenului de prescripție. Curtea a menționat în nenumărate rânduri că rolul pe care îl au termenele de prescripție este unul foarte important atunci când acestea sunt interpretate în lumina preambulului Convenției, preambul care declară preeminența dreptului ca fiind parte a patrimoniului comun al Statelor contractante.

În acest sens, Curtea Europeană a considerat că nimic nu poate împiedica instanțele naționale de a verifica și aplica termenul de prescripție, dacă acesta este incident cauzei. Prin urmare, interpretarea dată de către instanțele naționale regulilor referitoare la calcularea termenului de prescripție a avut un efect care era incompatibil cu principiul securității raporturilor juridice garantat de articolul 6 al Convenției.

La caz, se constată că Curtea I. a fost pusă sub învinuire și ulterior condamnată de instanța de fond în baza art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal, pentru care legea penală prevede sancțiunea sub formă de amendă în mărime de la 300 la 1000 unități convenționale sau muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau închisoare de pînă la 4 ani, atribuind această infracțiune la categoria celor mai puțin grave.

Ulterior, după dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de recurs, instanța de apel a statuat asupra încadrării juridice a acțiunilor inculpatei în baza art. 186 alin. (1) Cod penal, dispunându-se condamnarea acesteia la amendă în mărime de 300 unități convenționale.

Sanctiunea art. 186 alin. (1) Cod penal prevede ca pedepse principale - amendă în mărime de pînă la 300 unități convenționale, sau muncă neremunerată în folosul comunității de la 120 la 240 de ore, sau închisoare de pînă la 2 ani.

Conform art. 16 Cod penal, se consideră infracțiuni ușoare faptele pentru care legea penală prevede pedeapsa maximă cu închisoare pe un termen de pînă la 2 ani inclusiv.

Art. 60 Cod penal stipulează că persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvîrșirii infracțiunii au expirat 2 ani de la săvîrșirea unei infracțiuni ușoare.

Din materialele cauzei se constată că fapta pentru care inculpata a fost condamnată în baza art. 186 alin. (1) Cod penal, a fost comisă de aceasta la data de 22 august 2012.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit menționează că, potrivit art. 60 Cod penal, prescripția curge din ziua săvîrșirii infracțiunii și pînă la data rămînerii definitive a hotărîrii instanței de judecată.

Curgerea prescripției se suspendă dacă persoana care a săvîrșit infracțiunea se sustrage de la urmărirea penală sau de la judecată. În aceste cazuri, curgerea prescripției se reia din momentul reținerii persoanei sau din momentul autodenunțării. Însă persoana nu poate fi trasă la răspundere penală dacă de la data săvîrșirii infracțiunii au trecut 25 de ani și prescripția nu a fost întreruptă prin săvîrșirea unei noi infracțiuni.

În atare situație, se constată că termenul de prescripție pentru infracțiunea săvîrșită de Curteva I., în baza art. 186 alin. (1) Cod penal, a început a curge din momentul săvîrșirii infracțiunii – 22 august 2012 și a curs pînă la momentul pronunțării deciziei instanței de apel, adică la 16 decembrie 2014.

Așadar, făcînd un calcul matematic simplu, instanța de recurs specifică că de la data săvîrșirii infracțiunii ușoare pentru care Curteva I. a fost condamnată în prezenta cauză penală, pînă la pronunțarea deciziei instanței de apel din 16 decembrie 2014, s-au scurs 2 ani, 3 luni și 24 zile.

Prin urmare, dat fiind faptul că expirase termenul de prescripție prevăzut de art. 60 Cod penal, pentru eliberarea persoanei de răspundere penală, instanța de apel eronat a dispus condamnarea acesteia.

Din considerentele enunțate, constatările instanței de apel cu referire la aplicarea pedepsei și condamnarea inculpatei sunt greșite, iar instanța de apel prin neaplicarea prevederilor art. 60 Cod penal în privința lui Curteva I., a admis o eroare de drept, care a afectat soluția adoptată de instanța ierarhic inferioară.

Cauza penală nu a fost judecată în mod echitabil, fiind încălcate esențial drepturile inculpatei garantate de Constituția Republicii Moldova și de Convenția Europeană a Drepturilor Omului, iar această încălcare de lege echivalează cu o eroare judiciară, care urmează a fi corectată de către instanța de recurs.

În consecință, în speța dată se constată circumstanța prevăzută de art. 60 alin. (1) lit. a) Cod penal, care condiționează excluderea tragerii la răspundere penală, circumstanța, care conform alin. (1) art. 332 Cod de procedură penală, duce nemijlocit la încetarea procesului penal în ședința de judecată, or articolul nominalizat prevede că în cazurile prevăzute în art. 53-60 din Codul penal, instanța, prin sentință motivată, încetează procesul penal în cauza respectivă.

În lumina lacunelor descrise mai sus, Colegiul penal lărgit conchide că erorile procesuale admise de către instanța de apel cad sub incidența temeiului descris în art. 427 alin. (1) pct. 11) Cod de procedură penală și urmează a fi corectate de instanța de recurs, prin admiterea cererii de recurs, rejudecarea cauzei și dispunerea încetării procesului penal în privința lui Curteva I. în baza art. 186 alin. (1) Cod penal, în legătură cu expirarea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală a acesteia.

13. În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit

DECIDE :

Admite recursul ordinar declarat de avocatul Beruceașvili Andrei în numele inculpatei, casează decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 decembrie 2014, cu dispunerea încetării procesului penal în privința lui Curteva Iulia Ivan în baza art. 186 alin. (1) Cod penal, în legătură cu expirarea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 07 mai 2015.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

TIMOFTI Vladimir

Judecător

MORARU Petru

Judecător

TOMA Nadejda